

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ผลงานวิจัยในลักษณะต่าง ๆ ตลอดจน
ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการวิจัยต่อบริหารงานซึ่งมีผู้แสดงไว้หลายท่าน ดังต่อไปนี้

เรียวิส¹ (William C. Reavis) ได้เสนอชนิดของการวิจัยที่มีความสำคัญ
และเกี่ยวข้องกับการบริหารไว้ 7 ชนิด คือ

1. การศึกษาประวัติ (Historical Studies)
2. การวิจัยโดยใช้วิธีการทางสถิติ (Statistical Research)
3. การวัดความมุ่งหมาย (Objective Measurement)
4. การสำรวจ (Survey)
5. การทดลองในห้องปฏิบัติการ (Laboratory Experiments)
6. การศึกษาโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires Studies)
7. การวิจัยเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ (Legal Research)

เรียวิส ได้สรุปว่าตั้งแต่เริ่มใช้แบบแผนการค้นคว้าวิจัยใหม่ ๆ ในการบริหารงาน

---

¹William C. Reavis, "Contributions of Research to Educational Administration," Thirty Seventh Yearbook of the National Society for the Study of Education (Bloomington, Public School Publishing, 1938), Quoted in Calvin Grieder, Truman M. Pierce and William Everett Rosenstengel, "Research in Educational Administration," Public School Administration 2nd. ed., (New York, The Ronald Ress, 1961), p. 166.

การศึกษา โดยใช้หลักวิทยาศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้องกับความจริง
 ยิ่งขึ้น แต่ในทุกวันนี้การบริหารการศึกษาก็นำหลักวิทยาศาสตร์มาใช้ไม่เต็มที่ ส่วนความ
 คิดเห็นในเรื่องความสำคัญของการวิจัยที่มีต่อการบริหารงานนั้น คอลลินส์ และมาโควสกี¹
 (Collins, Randall, and Makowsky, Micheal) มีความเห็นว่า นัก
 บริหารที่คืบหน้าจะสนใจทฤษฎีบริหาร และทำการค้นคว้าเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และ
 เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้การบริหารงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และได้
 พுகถึงความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีบริหารกับการวิจัยว่า แม้ความก้าวหน้าทางวิชาการใน
 ปัจจุบัน เป็นผลมาจากการค้นคว้าวิจัย แต่ทฤษฎีก็ยังมีค่าสำคัญไม่น้อย เพราะทฤษฎีเป็น
 เสมือนแสงสว่างที่จะช่วยชี้แนวทางของการวิจัยให้บรรลุเป้าหมาย ดังกล่าวไว้ว่า
 "ทฤษฎีที่ขาดการวิจัยก็มีสภาพเช่นคนตาบอด และการวิจัยที่ขาดทฤษฎีก็มีความว่างเปล่า"
 ความเห็นนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ ฌีญ โฌ สาร² ที่ว่าทฤษฎีการบริหารมีใช้หลัก
 การที่คืบหน้าอย่างเลือนลอย แต่ทฤษฎีการบริหารคืบหน้ามาจากผลงานวิจัย ซึ่งประมวลข้อมูล
 ต่าง ๆ ที่ได้มาจากการปฏิบัติ แล้วนำมาวิเคราะห์จัดหมวดหมู่ และตั้งเป็นทฤษฎีขึ้นพร้อม
 ไปด้วยเหตุผลสนับสนุนอย่างแน่นแฟ้น ทฤษฎีการบริหารอาศัยผลงานวิจัย และการวิจัยก็อาศัย
 ข้อมูลจากการปฏิบัติ ดังนั้นทฤษฎีการบริหารและผลการวิจัยจึงต้องนำมาใช้ในการปฏิบัติงาน
 บริหาร โดยจะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งเสียมิได้ ส่วนงานการวิจัยกับการบริหารบุคคล
 เออเนสต์³ (McCormic Ernest J.) มองการวิจัยในแง่การบริหารงานบุคคล

¹Randall Collins and Michael Makowsky, "Preface,"
The Discovery of Society (New York: Random House 1972), pp.11-13.

²ฌีญ โฌ สาร, "ทฤษฎีการบริหารผลงานวิจัย และการบริหารการศึกษา,"
วารสารการวิจัยทางการศึกษา 3 (2516) : 2.

³McCormic Ernest J. "The Use of Research in Personnel
 Decision Making," Personnel Administration 24 (September-October
 1961) : 24-32.

(Personnal Administration) ว่า การวิจัยเป็นการจัดหาข่าวสาร หรือข้อมูลที่จะช่วยยืนยัน "คำตอบ" ของปัญหาแกผู้บริหาร และมีความเห็นว่าการวิจัยงานบุคคล (Personnal Research) มีประโยชน์มาก สามารถนำไปใช้ในการคัดเลือกหรือจัดหาบุคลากร ตลอดจนคนหาวิธีอบรม ฝึกคนให้ทำงานตำแหน่งนั้นได้ผลที่สุด นอกจากนี้จากการศึกษาของเขายังพบว่า ในการตัดสินใจวินิจฉัยสั่งการงานบุคคล ผู้บริหารจะอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งต่อไปนี้ คือ สถานการณ์หนึ่งผู้วินิจฉัยสั่งการรู้จักสิ่งที่เขาเสี่ยงอยู่เป็นอย่างดี และทั้งระดับค่าของการตัดสินใจว่าเขายินดีที่จะยอมรับความเสี่ยงเช่นนั้นกับอีกสถานการณ์หนึ่ง ผู้บริหารยังมีความไม่รู้ในความเสี่ยงซึ่งตัวเขากำลังหลีกเลี่ยง และเขาใจทางออกอย่างคนตาบอด ดังนั้น คนผู้ซึ่งได้เปรียบที่มีความรู้ในสภาพการณ์นั้น ย่อมจะทำการตัดสินใจได้ดีกว่าอีกคนหนึ่งที่กำลังดำเนินการในความไม่รู้ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ จรัส สุวรรณเวลา¹ ที่ว่า การวิจัยยอมช่วยให้การตัดสินใจ และการปฏิบัติเป็นไปได้ถูกต้องที่สุด ในเรื่องเดียวกันนี้ เพ็ญศรี วายวานนท์² ได้สรุปข้อเสนอแนะไว้ว่าสมควรที่จะส่งเสริมให้นักบริหารมีทัศนคติที่ดีต่องานวิจัยและนักวิจัย ผลการวิจัยมีใช้เป็นการเปิดเผยความผิดพลาดของการบริหารงาน นักบริหารจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ลึกมั่นคงพอที่จะเต็มใจให้มีการศึกษา วิจัย วิเคราะห์ วิจักษ์ หรือประเมินผลงานออกมาได้ตามหลักวิชาการ ให้ยอมรับคุณค่าของงานวิจัยว่าจะช่วยให้ผู้บริหารได้ทราบขอบกพร่องของการบริหารงาน และหาทางแก้ไขจุดบกพร่องของงานนั้นให้ดียิ่งขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะช่วยให้นักวิจัยที่ยึดมั่นในคุณค่าของงานวิจัย พยายามที่จะค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติมเสริมต่อให้ขยายวงกว้างขวางออกไปมากยิ่งขึ้น และกล่าวพอที่จะเสนอการวิจัยอย่างตรงไปตรงมา ทั้งนี้เพื่อความก้าวหน้าของ

¹ จรัส สุวรรณเวลา, บทนำ "ข้อคิดเกี่ยวกับการวิจัยทางการแพทย์และอนามัย," วารสารวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 1 (พฤศจิกายน, 2519) : 28.

² เพ็ญศรี วายวานนท์, "การวิจัยการบริหารงานบุคคล," วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ 10 (เมษายน, 2513) : 305.

งานเป็นสำคัญ ในแง่คุณค่าของงานวิจัย เทรซี เอ็ม.ซอนเนบอร์น¹ (Tracy M. Sonneborn) แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียนา ได้พูดถึงคุณค่าของงานวิจัยว่า .... การวิจัยช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอน กวายเป็นที่รู้จักดีว่าคุณค่ามหาศาลต่อวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย และที่สำคัญที่สุดก็คือ การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ของมหาวิทยาลัย.....

ในแง่ประโยชน์ของการวิจัยที่มีแก่นักบริหารการศึกษ และนักการศึกษาโดยทั่วไปนั้น มีผู้ให้ทัศนะไว้มากหลายท่าน เช่น กมล สุกประเสริฐ² กล่าวไว้ว่า การวิจัยเป็นประโยชน์โดยตรงแก่นักบริหาร และนักการศึกษาโดยทั่วไป กล่าวคือ สามารถจะนำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุงแก้ไข ทั้งในด้านนโยบายการบริหารงาน และการส่งเสริมคุณภาพทางการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งความเห็นของท่านผู้นี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ ปวย อึ้งภากรณ์³ และละเมียด ลิมอักษร⁴ ที่ว่าผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วางนโยบายและผู้บริหาร ถ้านักวิจัยและผู้บริหารได้ทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด ผลงานวิจัยก็จะเป็นประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษาและการบริหาร เพราะการวิจัยจะทำให้เกิดความคิด

---

¹ สนิท สมักรการ, "ความสัมพันธ์ระหว่าง "การวิจัย" กับ "การสอน";" วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ 7 (ตุลาคม, 2510) : 751, อ้างจาก Tracy M. Sonneborn, "Scientist Says Research is Basic to Best Teaching," Your University (Indiana University Alumni Association Publication, March 1967).

² กมล สุกประเสริฐ, "สัมฤทธิ์ผลการจัดการศึกษาภาคบังคับ, "รายงานการวิจัยอันฉบับที่ 8 กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ วารสารการวิจัยทางการศึกษา

3 (2516) : 18.

³ ปวย อึ้งภากรณ์, "มหาวิทยาลัยกับสังคมไทย," เสียดีพอย่าเสียดีน (พระนคร : สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2517) : 71-72.

⁴ ละเมียด ลิมอักษร, "การวิจัยทางการศึกษา," ประชาศึกษา 26 (มิถุนายน, 2518) : 29.

ความเข้าใจใหม่ ๆ ทางการศึกษา ซึ่งผู้บริหารจะนำไปใช้เป็นหลักในการตัดสินใจ เป็น การช่วยให้การปฏิบัติงานได้ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในคานการวิจัยกับการพัฒนาการศึกษา วิศิษฐ์ ประจวบเหมาะ¹ ได้กล่าวไว้ใน รายงานการสัมมนาการพัฒนาการศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่า การส่งเสริมการ วิจัยจัดเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานการพัฒนาการศึกษาที่เน้นหนักในระดับสูงกว่า ปริญญาตรี ทั้งนี้เพราะการวิจัยจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยในทางต่าง ๆ คือ เพิ่มความรู้ความชำนาญแก่อาจารย์ และส่งเสริมประสิทธิภาพในการสอน ช่วยทำให้เกิด ตำราใหม่ ๆ ตลอดจนเกิดการพัฒนาวิธีการวิจัยต่าง ๆ นอกจากนี้เป็นการชักจูงใจให้ผู้มี คุณวุฒิทางวิชาการชั้นสูง ทำงานทางวิชาการต่อไป

* สำหรับความสำคัญของการวิจัยในสถาบันระดับอุดมศึกษา ในคานวิชาการ สนิท สัมครการ² มีความเห็นว่า งานวิจัยถือได้ว่าเป็นการสร้างนักศึกษาที่รอบรู้ และมีความสามารถทางวิชาการในระดับสูงยิ่ง ๆ ขึ้น ส่วนในคานความสัมพันธ์ระหว่างการวิจัย กับการเรียนการสอนของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ระวี ภาวิไล³ ได้กล่าวไว้ว่า โดยเหตุที่ มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันถ่ายทอดวิชาการ อาจารย์จึงควรแสวงหาวิธีการใหม่ ๆ ที่จะ กระทำการสำคัญนี้ให้ได้ดียิ่งขึ้นไป โดยเฉพาะในยุคปัจจุบัน ปริมาณเนื้อหาความลึก ละเอียดของความรู้ได้เพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้น การวิจัย วิเคราะห์เนื้อหา โครง สร้างของวิชา และความสัมพันธ์ระหว่างแขนงวิชา วิธีการสำคัญ หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้

¹ วิศิษฐ์ ประจวบเหมาะ, "การวิจัยกับการพัฒนามหาวิทยาลัย," รายงาน การสัมมนาหัวหน้าแผนกวิชา เรื่องการพัฒนาการศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พระนคร : โรงพิมพ์ของสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2514) : 162.

² สนิท สัมครการ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 752.

³ ระวี ภาวิไล, "แนวคิดเรื่องวิชาการในมหาวิทยาลัย," รายงานการสัมมนา เรื่องวิกฤตการณ์ทางวิชาการในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พระนคร : โรงพิมพ์ของสมาคม สังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2513) : 44.

ล้วนเป็นหัวข้อวิจัยที่ควรจะทำ เพราะมีผลโดยตรงต่อภารกิจกาสอนของมหาวิทยาลัย และเป็นจุดประโยชน์แก่สถาบันอื่นที่จำเป็นต้องใช้ผลงานวิจัยเช่นนี้ด้วย

เกี่ยวกับประเภทของการวิจัย วิศิษฐ์ ประจวบเหมาะ¹ ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การวิจัยของไทยควรมุ่งไปในด้านที่จะนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ หรือแก้ไขปัญหาค่าง ๆ ของประเทศได้ ทั้งนี้เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจของไทยไม่มั่นคง แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าให้ละเลยการวิจัยขั้นมูลฐาน ที่จำเป็นในบางเรื่อง ความเห็นนี้สอดคล้องกับคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติที่ว่า "การวิจัยทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้นควรมุ่งการวิจัยในแง่ประยุกต์มากกว่า" และตามความคิดเห็นของ ชาญ โพนบุญกุล² ซึ่งพ้องกันกับความคิดเห็นของ โกศล เพชรสุวรรณ³ แสดงไว้ในบทความเรื่อง การแก้การเสียศูนย์การค้ำค้ำยการวิจัย ว่าสมควรที่จะมุ่งกับการวิจัย และการเรียนการสอนที่จะผลิตบุคลากรที่สามารถเปลี่ยนผลผลิตจากทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีความมาก ๆ เพื่อไม่ต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ โดยการสนับสนุนงานวิจัยที่มีประโยชน์ต่อสังคมเป็นหลัก และให้นักวิจัยสามารถทำงานได้โดยอิสระ

เรื่องการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์คู่กับการลงทุน กำลังเป็นปัญหาที่นักวิชาการให้ความสนใจกันมากในปัจจุบัน สำหรับเรื่องการนำผลการวิจัยไปใช้นั้น

¹วิศิษฐ์ ประจวบเหมาะ, "การวิจัยกับการพัฒนามหาวิทยาลัย," หน้า 163.

²ชาญ โพนบุญกุล, "การแก้การเสียศูนย์การค้ำค้ำยการวิจัย," วารสารวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 6 (2522) : 1-2.

³โกศล เพชรสุวรรณ, "เทคโนโลยีกับการเสียศูนย์การค้ำค้ำยการต่างประเทศ" การอนามัยและสิ่งแวดลอม, 1 : 23-35, 2521, อ้างถึงใน ชาญ โพนบุญกุล, "การแก้การเสียศูนย์การค้ำค้ำยการวิจัย" วารสารวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 6 (2522) : 1.

วิจิตร ศรีสะอาน¹ ไกล่ลาวไว้ในคำกล่าวสรุปสัมมนาเรื่อง การพัฒนาการวิจัยด้าน มนุษยศาสตร์ ตอนหนึ่งมีใจความว่า .... เรื่องที่สำคัญมากสำหรับการพัฒนาการวิจัยนั่นก็คือ เรื่องการนำผลการวิจัยไปใช้ เพราะถ้าไม่มีการนำผลการวิจัยไปใช้แล้ว การวิจัยก็จะเป็น เรื่องฟุ่มเฟือย และนักวิจัยก็จะหมดกำลังใจ การนำผลการวิจัยไปใช้มองได้สองแง่ คือ นำไปใช้เป็นส่วนของการสร้างองค์แห่งความรู้เพื่อประโยชน์ของการเรียนการสอน โดยเฉพาะการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา ยิ่งต้องใช้คำว่า วัสดุอุปกรณ์ การศึกษาที่สั่งจาก นอกเป็นส่วนมาก ทั้งนี้เพราะการวิจัยค้นคว้าเพื่อที่จะบุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่ไปสร้าง องค์แห่งความรู้ขึ้นใช้สอยในประเทศมีน้อย การวิจัยที่มีจุดมุ่งหมายจะเสริมสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการนั้น สังคมไทยก็ต้องการมาก และในขณะเดียวกันการวิจัยเพื่อมุ่งส่งเสริม ความก้าวหน้าทางวิชาการนี้มีอยู่ไม่น้อยที่ประยุกต์ไปใช้กับการแก้ปัญหาสังคม เห็นว่าการวิจัย ที่นำผลไปใช้สร้างองค์แห่งความรู้ เช่น การวิจัยเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ แล้วเอา ผลอันนี้ไปสร้างพลังปัญญาของประเทศเป็นการใช้ผลการวิจัยในลักษณะหนึ่ง ส่วนอีกลักษณะ หนึ่งเป็นการนำผลการวิจัยไปใช้ในการแก้ปัญหาสังคม เป็นพื้นฐานในการวางนโยบายไปสู่ พัฒนาการด้านอื่น

เรื่องการใช้ผลงานวิจัยนี้ ทองชุบ มีทองปั้น² ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การ จัดบริการและการใช้วิทยานิพนธ์ในห้องสมุดมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบ สอบถามไปยังหัวหน้าบรรณารักษ์ และบรรณารักษ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการวิทยานิพนธ์ ของหอสมุดกลาง และหอสมุดคณะ รวม 75 แห่ง และสอบถามนิสิตปริญญาโทปีการศึกษา 2517 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

¹วิจิตร ศรีสะอาน, "คำกล่าวสรุปการสัมมนา," รายงานการสัมมนาเรื่อง การพัฒนาการวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ (สภาวิจัยแห่งชาติ, 2519) : 112-113.

²ทองชุบ มีทองปั้น, "การจัดบริการและการใช้วิทยานิพนธ์ในห้องสมุดมหา-
วิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร." (ปริญญาวิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒ ประสานมิตร, 2519), หน้า 217-219.

มทิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวน 753 คน ได้รับแบบสอบถามคืน 658 ฉบับ เป็นแบบสอบถามที่ได้จากผู้เคยใช้วิทยานิพนธ์ 535 ฉบับ จากการวิจัยพบว่า นักศึกษามักใช้วิทยานิพนธ์เพื่อการศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องที่เรียน รองลงมาใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ และพบว่าการใช้วิทยานิพนธ์ มีปัญหาและอุปสรรค คือ หองสมุดมีวิทยานิพนธ์ไม่เพียงพอกับความต้องการใช้ ยืมออกนอกห้องสมุดไม่ได้ ยืมออกได้ในระยะเวลาสั้น และหีบวิทยานิพนธ์มาใช้เองไม่ได้

ในปี พ.ศ.2513 สมศักดิ์ วิจารณ์¹ ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การบริหารงานของสภาวิจัยแห่งชาติ โดยการสัมภาษณ์กรรมการสาขาต่าง ๆ ของสภาวิจัยรวม 10 สาขา จากการสุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 153 คน ปรากฏว่าร้อยละ 43.75 ของกรรมการที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นตรงกันว่า ผลการวิจัยได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการพอสมควร และแบ่งความเห็นเกี่ยวกับการใช้ผลงานวิจัยออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ กลุ่มที่หนึ่งมีความเห็นว่าผลของการวิจัยนำไปใช้แก้ปัญหาได้ในระยะยาว กลุ่มที่สองเห็นว่าผลการวิจัยใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติได้มาก ทั้งในด้านการศึกษาและช่วยแก้ปัญหาด้านเศรษฐกิจของประเทศได้ และกลุ่มที่สามเห็นว่าผลการวิจัยจะมีประโยชน์มาก ถ้ารัฐบาลยอมรับและนำผลการวิจัยไปใช้

004956

ในปี พ.ศ.2521 ทวีป อภิสิต² ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การศึกษาลักษณะและปริมาณการนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงานของผู้บริหารวิทยาลัยครูที่เปิดสอนถึง

¹ สมศักดิ์ วิจารณ์, "การบริหารงานของสภาวิจัยแห่งชาติ" (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2513), หน้า 267.

² ทวีป อภิสิต, "การศึกษาลักษณะและปริมาณการนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงานของผู้บริหารวิทยาลัยครูที่เปิดสอนถึงระดับปริญญาตรี 17 แห่ง" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521), หน้า 65-67.

ระดับปริญญาตรี 17 แห่ง โดยมีวัตถุประสงค์ส่วนหนึ่ง เพื่อศึกษาลักษณะและปริมาณการนำผลการวิจัยไปใช้ ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงานของผู้บริหารวิทยาลัยครู กับเพื่อศึกษาความแตกต่างในลักษณะและปริมาณการนำผลการวิจัยไปใช้ของผู้บริหารวิทยาลัยครู โดยแยกตามตำแหน่ง อายุ คุณวุฒิ และประสบการณ์ โดยให้ผู้บริหารวิทยาลัยครูซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 184 คน กอบแบบสอบถาม จากผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารวิทยาลัยครูทั้ง 5 ระดับ มีลักษณะและปริมาณการนำผลการวิจัยไปใช้แตกต่างกัน กล่าวคือ อธิการมีลักษณะและปริมาณการใช้มากกว่าหัวหน้าภาควิชา รองอธิการ หัวหน้าคณะวิชา และหัวหน้าสำนักงานอธิการ และหัวหน้าสำนักงานอธิการมีลักษณะและปริมาณการใช้มากกว่า หัวหน้าภาควิชา

ปี พ.ศ. 2522 มาณี สมิธิสัมพันธ์ และคณะ¹ ได้ทำการวิจัยเรื่องการสำรวจการนำผลงานวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยไปใช้ (งปปี 2515-2518) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจงานวิจัยของอาจารย์ที่ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย ระหว่างปี 2515-2518 เป็นประเภทงานวิจัยบริสุทธิ์ หรือวิจัยประยุกต์ แต่ละประเภทเป็นการวิจัยสาขาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ หรือมนุษยศาสตร์ และได้นำไปใช้แล้วหรือไม่ หน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยได้นำผลงานวิจัยของอาจารย์ไปใช้ในลักษณะใด กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มอาจารย์จำนวน 210 คน สุ่มจากผู้รับทุนอุดหนุน กับกลุ่มผู้แทนมหาวิทยาลัย 8 แห่ง การรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลปรากฏว่า ระหว่างปี 2515-2518 สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัย 295 เรื่อง และมหาวิทยาลัยทั้ง 8 แห่งให้ทุน 486 เรื่อง ทั้ง 781 เรื่องนี้แยกออกเป็น สาขาวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 80.28 สังคมศาสตร์ ร้อยละ 16.13 และมนุษยศาสตร์ ร้อยละ 3.59 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีโครงการวิจัยมากที่สุดคือมีร้อยละ 66.3 ของงานวิจัยทั้งหมด และจากกลุ่ม

¹มาณี สมิธิสัมพันธ์, และคนอื่น ๆ. "บทคัดย่อ" รายงานการวิจัย : การสำรวจการนำผลงานวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยไปใช้ (งปประมาณปี 2515-2518) (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2521).

ตัวอย่าง พบว่า ร้อยละ 75.4 ของงานวิจัยเป็นวิจัยประยุกต์ และมีสัดส่วนมากกว่างานวิจัยบริสุทธิ์ กับงานวิจัยบริสุทธิ์ผสมประยุกต์อย่างมีนัยสำคัญ งานวิจัยเหล่านี้ร้อยละ 73.3 เป็นงานวิชาสาขาวิทยาศาสตร์ ทางคานสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มีจำนวนน้อย และสัดส่วนของงานวิจัยทั้ง 3 สาขา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คำนการนำผลการวิจัยไปใช้ พบว่า ร้อยละ 43.7 ของงานวิจัยทั้งหมดได้ถูกนำไปใช้แล้ว และร้อยละ 29.6 ยังไม่เคยถูกนำไปใช้ นอกนั้นไม่แน่ใจว่าถูกนำไปใช้แล้วหรือไม่ งานวิจัยที่ได้ถูกนำไปใช้เป็นงานวิจัยประเภทประยุกต์มากกว่าประเภทอื่น ๆ คือร้อยละ 75.8 ของงานวิจัยที่ถูกนำไปใช้ สำหรับลักษณะการนำผลวิจัยไปใช้ พบว่า ร้อยละ 73.9 ถูกนำไปใช้ปฏิบัติการทางวิชาการ ร้อยละ 54.3 ถูกนำไปใช้อ้างอิง ร้อยละ 51.6 ถูกนำไปวิจัยต่อ และเพียงร้อยละ 39.0 ที่ถูกนำไปแก้ไขปัญหาทางคานสังคม สำหรับอาจารย์มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่นำไปใช้ในคานวิชาการ โดยเฉพาะคานการสอน (ร้อยละ 64.7) ในคานนำผลวิจัยไปใช้อ้างอิง ร้อยละ 86.7 เป็นนักวิชาการทั้งในและนอกสถาบัน ส่วนผู้บริหารที่นำไปอ้างอิงมีจำนวนน้อยมากคือ ร้อยละ 25.6 ในคานการนำผลวิจัยไปแก้ไขปัญหาคานสังคม พบว่า ร้อยละ 97.5 ของงานวิจัยได้ถูกนำไปแก้ไขปัญหาคานสังคม ร้อยละ 16.8 ถูกนำไปแก้ไขปัญหาคานสถาบันของตน เช่น คานการบริหารนักศึกษา กิจกรรมนักศึกษา และการบริหารในสถาบัน